Instanţa de fond: Judecătoria Chişinău, sediul Rîşcani (jud. V. Neguriţa)
Dosarul nr. 3r-736/25 (2-25116636-02-3r-26112025)

D E C I Z I E

11 mai 2026 mun. Chişinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru

Completul de Contencios Administrativ în componența:
Preşedintele completului, Sîrbu Victoria
judecătorul Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Judecătorii

examinând recursul declarat de Isac Igor împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău din 29 octombrie 2025, adoptată în cauza în ordine de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată înaintată de Isac Igor împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil,

A C O N S T A T A T:

Poziția instanței de fond:

La 14 august 2025 Isac Igor s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției, prin care a solicitat:

- anularea ordinului nr. ***** din 18 iulie 2025;
- restabilirea situației anterioare.

Concomitent cu înaintarea acțiunii, reclamantul Isac Igor a formulat o cerere de suspendare a executării a actului administrativ defavorabil contestat – ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. ***** din 18 iulie 2025.

În motivarea solicitării privind suspendarea executării actului administrativ individual contestat, reclamantul a invocat existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ și pericolul cauzării daunelor ireparabile reclamantului.

A considerat că actul administrativ supus controlului judiciar individual defavorabil criticat este emis în mod tendențios, cu încălcarea procedurii administrative fără a se stabili consecințele faptei comise, probele ce confirmă sau infirmă vinovăția persoanei, circumstanțele atenuante sau agravante și, după caz, măsurile întreprinse sau care se propun a fi întreprinse pentru prevenirea și înlăturarea lor.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 29 octombrie 2025,

s-a respins ca neîntemeiată cererea de suspendare a executării actului administrativ- Ordinului IGPF al MAI ***** din 18.07.2025 înaintată de Isac Igor în cadrul acțiunii de contencios administrativ a reclamantului Isac Igor împotriva IGPF al MAI cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil.

Solicitarea recurentului:

La 10 noiembrie 2025 Isac Igor a depus recurs asupra încheierii primei instanțe, solicitând anularea încheierii Judecătoriei Chișinău din 29 octombrie 2025, cu emiterea unei noi încheieri prin care să se dispună suspendarea actului administrativ contestat.

La 26 noiembrie 2025 cauza dată a fost repartizată judecătorului Sîrbu Victoria, membrii completului fiind judecătorii Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei.

Argumentele părților:

În motivarea cererii de recurs a indicat că la emiterea sancțiunii disciplinare, autoritatea pârâtă nu a respectat niciuna dintre cerinţe imperative – nu a efectuat o anchetă de serviciu conform art. 59 din Legea nr. 288/2016; nu a audiat funcţionarul şi nu a solicitat explicaţii scrise; nu a constituit comisia ad-hoc şi nu a întocmit proces-verbal ori certificat medical care să confirme starea imputată. Aceste încălcări generează aparenţa evidentă de nelegalitate a ordinului contestat.

A invocat recurentul că nu s-a constatat legal pretinsa stare de ebrietate – încălcarea pct. 103 din HG nr. 409/2017. La fel audierea sa a fost una pur formală, iar prin acest fapt i-a fost încălcat dreptul la apărare. Totodată a indicat asupra lipsei motivării actului administrativ contestat.

A declarat că, autoritatea publică la fel a aplicat eronat pct. 82 din Hotărârea Guvernului nr. 409/2017, care reglementează abaterile disciplinare de gravitate redusă. În prezenta cauză, reclamantul nu a recunoscut prezenţa la serviciu în stare de ebrietate, ci doar o întârziere de aproximativ o oră, cauzată de participarea la un eveniment familial, întârziere care a fost recuperată integral în aceeaşi zi, fapt confirmat prin tabelul de pontaj. Astfel a considerat că dacă sancţiunea s-a aplicat pentru întârzierea la serviciu, aceasta nu se încadrează în categoria abaterilor disciplinare prevăzute la pct. 82 HG nr. 409/2017, întrucât o întârziere izolată, fără consecinţe, nu constituie abatere disciplinară în sensul art. 58 din Legea nr. 288/2016. Iar dacă sancţiunea a vizat pretinsa stare de ebrietate, aplicarea pct. 82 este necorespunzătoare, deoarece o astfel de situaţie se constată exclusiv prin anchetă de serviciu şi prin expertiză medicală, potrivit art. 59 din Legea nr. 288/2016 şi pct. 103 HG nr. 409/2017.

A afirmat că ordinul contestat produce efecte imediate, continue şi ireversibile asupra statutului juridic şi profesional al reclamantului. Sancţiunea disciplinară este înscrisă în dosarul personal al funcţionarului şi rămâne vizibilă pentru orice comisie de evaluare, promovare sau recompensare, conform art. 58-59 din Legea nr. 288/2016. Astfel, pe durata valabilităţii sancţiunii (cel puţin 6 luni),

el este automat exclus de la participarea la concursurile interne de promovare şi de la acordarea recompenselor de serviciu, potrivit pct. 105 din HG şi art. 58-59 din Legea nr. 288/2016. Prejudiciul este ireversibil, întrucât cariera unui funcţionar public cu statut special este evaluată în dinamică şi continuitate, iar fiecare etapă pierdută produce efecte pe termen lung asupra perspectivelor de promovare.

A indicat că pe durata menţinerii sancţiunii disciplinare reclamantul pierde dreptul la stimulente, premii şi adaosuri salariale, conform pct. 105 HG nr. 409/2017 şi art. 58-59 din Legea nr. 288/2016; La fel, o sancţiune activă afectează evaluarea anuală şi calificativul de performanţă, ceea ce conduce la diminuarea suplimentelor de performanţă şi a coeficienţilor de salarizare. Aceste pierderi financiare, chiar dacă aparent temporare, sunt dificil de recuperat ulterior.

A relatat că o sancţiune disciplinară pentru „stare de ebrietate" echivalează cu o atingere gravă adusă onoarei, demnităţii şi integrităţii profesionale. Aceasta generează efecte imediate, pierderea încrederii superiorilor, marginalizarea profesională şi afectarea imaginii instituţiei în ansamblu. Executarea actului contestat, chiar pentru o perioadă limitată, determină o vătămare ireversibilă a carierei şi a reputaţiei reclamantului, contrar principiilor proporţionalităţii şi bunei-credinţe, prevăzute de art. 29 şi 24 Cod administrativ.

A afirmat că ordinul atacat produce efecte psihologice şi sociale reale, cu impact direct asupra echilibrului personal şi profesional al reclamantului, care se manifestă prin pierderea statutului profesional şi a încrederii colegilor în cadrul colectivului IGPF, imposibilitatea participării la programe de formare şi perfecţionare profesională, blocând dezvoltarea carierei şi afectând competitivitatea profesională, deteriorarea imaginii în raport cu partenerii de familie, colegii şi comunitatea profesională, ceea ce conduce la izolare socială şi la diminuarea motivaţiei profesionale.

A invocat că sancțiunea aplicată reclamantului nu trece testul proporționalității. La fel nu s-a luat în considerație reputația profesională al reclamantului.

Verificarea termenului de declarare a recursului:

Conform art. 242 Cod administrativ, recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul.

La caz, Colegiul atestă că încheierea Judecătoriei Chișinău din 29 octombrie 2025, a fost atacată de către recurentul Isac Igor la 10 noiembrie 2025, din care considerent, Colegiul consideră că recursul declarat de Isac Igor este depus în interiorul termenului legal.

Aprecierea instanței de recurs:

Studiind recursul declarat și materialele cauzei, Colegiul consideră că recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menţinerea încheierii instanţei de fond, reieşind din considerentele ce succed.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța respinge recursul.

Iar alin. (2)-(4) al aceluiași articol stabilesc că, (2) Instanţa competentă soluţionează recursul împotriva încheierilor judecătoreşti fără şedinţă de judecată. Dacă consideră necesar, instanţa competentă poate cita participanţii la proces. (3) Decizia prin care se soluţionează recursul împotriva încheierii judecătoreşti se motivează în scris. (4) După finalizarea procedurii de soluţionare a recursului împotriva încheierii judecătoreşti, dosarul judiciar se transmite instanţei competente în termen de 3 zile.

Conform art. 241 alin.(1), (3) Cod administrativ, (1) Încheierile primei instanţe şi ale instanţei de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărîre, în cazurile prevăzute de prezentul cod şi de alte legi. (3) Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Astfel, actele cauzei atestă că, prin ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. ***** din 18 iulie 2025 pentru încălcarea prevederilor pct. 7 subpct. 1), 2), 7) și 8) din Codul de etică și deontologie al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 629/2017, art. 50 lit. a), e) și s) din Legea nr. 288/2016, art. 12 alin. (2) din Legea nr. 283/2011, art. 86 alin. (1) lit. i) din Codul muncii, acțiuni/inacțiuni manifestate la 18 iulie 2025, prin absența nemotivată timp de o oră de la serviciu fără motive întemeiate, precum și prezentarea la lucru cu miros specific de alcool, ofițerul principal de urmărire penală al Secției planificare, ajutor metodic și control procesual a Direcției urmărire penală a Inspectoratului General al Poliției de Frontieră comisar principal Isac Igor s-a sancționat disciplinar cu mustrare.

Nefiind de acord cu ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. ***** din 18 iulie 2025, reclamantul s-a adresat cu prezenta acțiune în ordine de contencios administrativ.

Concomitent cu depunerea acțiunii, reclamantul Isac Igor a solicitat suspendarea executării ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. ***** din 18 iulie 2025.

Prima instanță, prin încheierea din 29 octombrie 2025, a respins ca neîntemeiată cererea de suspendare a executării actului administrativ defavorabil înaintată de Isac Igor.

Nefiind de acord cu încheierea primei instanțe, la 10 noiembrie 2025, Isac Igor a contestat-o cu recurs, invocând argumentele expuse mai sus.

Potrivit art.214 alin. (1) Codul administrativ, suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanţei de judecată care examinează acţiunea de contencios administrativ. Reclamantul poate solicita instanţei de judecată competente suspendarea executării actului administrativ individual pînă la înaintarea acţiunii în contencios administrativ dacă autoritatea publica învestită cu soluţionarea cererii prealabile a refuzat suspendarea sau nu a soluţionat cererea de suspendare în termenul stabilit la art.172 alin.(3).

Conform art.172 Cod administrativ, (1) Daca un act administrativ individual defavorabil este contestat cu cerere prealabilă, autoritatea publică, din oficiu sau la cererea persoanei afectate, poate suspenda executarea lui pînă la finalizarea procedurii prealabile. (2) Motivele suspendării sînt: a) *existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil; b) existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.*

În acest sens, Completul judiciar conchide că, la dispunerea suspendării actelor administrative urmează a fi constatate obligatoriu existența acelor temeiuri necesare a fi întrunite, invocate prin lege.

Atât cazul bine justificat, cât şi paguba a cărei iminentă producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actelor administrative, trebuie să fie indicate și probate în concret, nu doar afirmate prin preluarea textelor de lege, așadar cert fiind instituită obligația probării faptului că existența acestor condiții nu se prezumă, ci trebuie dovedite de persoana lezată care a solicitat suspendarea executării actului administrativ.

Cu referire la primul temei prevăzut de legislator – existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului defavorabil, Completul de judecată reţine că, prin noţiunea de suspiciuni rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual, se înţeleg acele circumstanțe de fapt, care ar convinge judecătorul că, actul administrativ individual ar fi ilegal, deoarece ilegalitatea propriu zisă a actului administrativ individual defavorabil, este un element de fond şi se verifică doar în cadrul dezbaterilor judiciare.

În privinţa acestei condiţii de suspendare a executării actelor administrative individual defavorabil, instanţa nu poate aprecia discreţionar, arbitrar, necesitatea unei asemenea măsuri, ci doar prin raportare la probele administrate în cauză, care trebuie să ofere suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumției de legalitate, fără a analiza pe fond conținutul actelor administrative.

La caz, Isac Igor a invocat potrivit cererii de suspendare raportat la prevederile art. 172 alin. (2) lit. a) Codul administrativ, faptul că autoritatea nu a efectuat o anchetă de serviciu, nu l-a audiat în modul corespunzător și nu a demonstrat starea de ebrietate al reclamantului. La fel consideră că actul

administrativ nu este motivat, iar angajatorul a aplicat legea necorespunzătoare, iar sancțiunea disciplinară este una disproporționată.

Completul consideră că, cele invocate de către recurentul Isac Igor nu pot fi reținute drept fondate de instanța de recurs, întrucât acestea urmează a fi analizate la etapa cercetării fondului cauzei, fiind prematură o expunere în această privință la etapa examinării chestiunii privind suspendarea executării actului administrativ, dat fiind faptul că la această fază a procesului, la momentul examinării chestiunii cu privire la suspendarea executării actului administrativ, instanța nu poate atinge chestiuni ce vizează legalitatea actului administrativ, precum ar fi dimensiunile ce vizează legalitatea formală și materială al actului administrativ.

Totodată, Colegiul judiciar, efectuând o analiză sumară al actului administrativ contestat denotă că, ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. ***** din 18 iulie 2025 conține atât descrierea circumstanțelor de fapt, cât și se indică normele legale, care în opinia autorității publice au fost încălcate de reclamant.

Deci, la etapa dată a procesului, fără a prejudicia fondul prezentei cauze, din studierea sumară a înscrisurilor în limita împuternicirilor acordate de legiuitor instanței de judecată la soluționarea chestiunii de suspendare a executării actului administrativ contestat, Colegiul judiciar nu a stabilit existența suspiciunilor serioase şi rezonabile privind legalitatea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. ***** din 18 iulie 2025.

Având în vedere că examinarea cererii de suspendare, nu presupune prejudecarea fondului litigiului, instanţa având numai posibilitatea de a efectua o cercetare sumară a aparenţei dreptului, în prezenta speţă în limitele necesare examinării cererii de suspendare, nu s-au constatat obiectiv suspiciuni serioase şi rezonabile privind ilegalitatea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. ***** din 18 iulie 2025.

Prin urmare, Completul judiciar conchide că, cererea de suspendare a actului administrativ contestat în cauză din acest motiv, nu își găsește suportul de fapt și de drept, aceasta în mod just fiind respinsă de către instanța de fond.

Astfel, reieșind din faptul că legiuitorul condiționează suspendarea actului administrativ contestat de existenţa unui caz bine justificat, cît şi a iminenţei producerii pagubei, întrucît eventual producerea unei pagube trebuie să fie o consecinţă directă a cazului bine justificat, instanța de recurs reține că, la caz, nu s-a confirmat necesitatea suspendării actului administrativ contestat, așa cum prin probele administrate, nu se justifică cazul de suspendare și nu denotă iminența producerii pagubei ca consecință directă a nesuspendării.

Cu referire la al doilea temei prevăzut de legislator, Completul specializat reţine că scopul aplicării acestui temei, este crearea unui climat favorabil executării unei eventuale hotărâri judecătoreşti. Astfel, pentru a fi dispusă suspendarea

executării actului administrativ contestat, persoana vătămată trebuie să dovedească temeinicia solicitării, precum şi faptul că suspendarea are drept scop prevenirea unui prejudiciu ireparabil.

Instanța de recurs evidențiază că, prejudiciile invocate de către reclamant sunt de ordin patrimonial diminuarea veniturilor. Astfel de prejudicii, chiar dacă reale, nu sunt ireparabile în sensul legii – acestea pot fi evaluate, cuantificate și eventual reparate ulterior.

La caz, eventualele prejudicii bugetare și pierderile financiare din cauza sancțiunii disciplinare nu pot fi considerate ca fiind prejudicii iremediabile pentru recurent, în contextul în care existența unui prejudiciu material sau a unui disconfort temporar nu este suficient pentru suspendarea actului administrativ, or pierderile financiare invocate de către reclamantă potrivit cererii reprezintă un prejudiciu ce poate fi recuperat.

Cu referire la argumentele privind prejudiciul adus reputației profesionale, instanța urmează să evidențieze că în cazul unei eventuale hotărâri favorabile, devin aplicabile prevederile art. 228 alin. (1) din Codul administrativ, în conformitate cu care, actul administrativ individual anulat în tot sau în parte de către instanța de judecată, nu produce efecte juridice, în totalitate sau în partea anulată, din momentul emiterii lui.

Prin urmare, în cazul emiterii unei hotărâri judecătorești favorabile, reclamantul va fi restabilit în drepturile încălcate, inclusiv având posibilitate să solicite compensarea prejudiciului cauzat prin actul nominalizat, în cazul în care va fi demonstrată existența prejudiciului, iar argumentele contrare cu privire la caracterul ireparabil al prejudiciului nu pot fi reținute, întrucât sunt lipsite de justificare, având caracter declarativ.

Completul specializat în acest sens urmează să accentueze că, motivele invocate de Isac Igor nu sunt plauzibile în vederea dispunerii suspendării actului administrativ, iar condițiile indicate în art. 172 alin. (2) din Codul administrativ, care ar justifica suspendarea executării actului contestat nu sunt îndeplinite, întrucât paguba iminentă, precum şi ilegalitatea actului administrativ nu se prezumă, ci trebuie și dovedite de persoana lezată, prin probe concludente şi pertinente, or argumentele reclamantului în opinia instanței nu sunt suficiente în vederea justificării suspendării actului administrativ prin prisma art. 172 alin. (2) Codul administrativ, ci urmează a se efectua prin raportarea la probe concrete și convingătoare care să justifice aplicabilitatea unei atare măsuri.

Sub acest aspect, instanţa de recurs reţine că, în speță, nu sunt întrunite nici prevederile art. 172 alin. (2) lit. b) Cod administrativ, or, contrar prevederilor art. 93 Cod administrativ, reclamantul nu a prezentat probe confirmative, care ar demonstra *existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil*, astfel

că instanța de judecată este în imposibilitate să dispună suspendarea actului administrativ numai în baza simplei invocări de către reclamant a prevederilor art. 172 alin. (2) Cod administrativ.

În opinia instanței de recurs, solicitarea de suspendare a fost formulată fără a fi detaliată şi argumentată existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil. Astfel, elementul cu privire la iminența survenirii unui prejudiciu ireparabil nu a fost argumentat şi nici probat în regim suficient de obiectiv şi convingător, deşi sarcina probațiunii în acest sens revine nemijlocit reclamantului.

Prin urmare, instanța de recurs conchide că, cererea de suspendare a actului administrativ contestat la caz din motivele invocate, nu își găsește suportul de fapt și de drept, aceasta în mod just fiind respinsă de către instanța de fond.

Or, din cererea înaintată nu sunt identificate, la această fază a procesului, niciunul din temeiurile de suspendare indicate în art. 172 alin. (2) Cod administrativ.

În acelaşi context, reiterînd, pe motivele de fapt şi de drept analizate mai sus – Completul judiciar reţine şi faptul că chiar dacă riscul este abstract, cererea cu privire la suspendarea acţiunii actului sesizat trebuie motivată convingător, nu prin simpla enumerare a unor valori fundamentale.

Completul de judecată reţine că, simpla invocare a unui fapt evident, atât timp cât autorul cererii nu argumentează caracterul ireparabil al riscului, nu reprezintă o motivare suficientă şi convingătoare pentru a suspenda actul administrativ.

Din considerentele menţionate şi având în vedere că nu au fost constatate temeiuri de fapt şi de drept, doveditoare a ilegalităţii încheierii contestate şi care ar duce la anularea acesteia, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ ajunge la concluzia de a respinge recursul ca fiind neîntemeiat şi de a menţine încheierea Judecătoriei Chișinău din 29 octombrie 2025, ca întemeiată şi legală.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

D E C I D E:

Se respinge recursul declarat de Isac Igor.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău din 29 octombrie 2025.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Preşedintele şedinţei, judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii: Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Copia corespunde originalului / judecător/